

MYŠÁRNÍK

MYŠÁRNÍK

Č. 7

Březen 2011

2. ročník

ROZHOVOR ČÍSLA

Jana Slezáková

Obsah tohoto čísla

Rozhovor s Janou Slezákovou.....	1
Slohové práce devátáků.....	5
Recenze počítačové hry.....	7
Ze života zvířat.....	8
Hurá do kina.....	10
Divadelní představení.....	11
Móda.....	12
Fotoromán.....	13

Zařadila bych se mezi optimisty, protože při práci s dětmi jsem se naučila vždy hledat na každém něco pozitivního, na čem se dá stavět.

Mohla byste se nám blíže představit a uvést své typické vlastnosti?

Jsem sportovní typ, ale zajímám se i o hudbu a divadlo. Mám velice ráda děti, mým dopingem jsou vnoučata.

Jak si rozumíte s učitelským sborem? Koho ze svých kolegů jste si za dobu, co zde učíte, oblíbila nejvíce?

Se všemi si rozumím velice dobře. Nejvíce ale s paní učitelkou Tesárkovou, mám ráda paní učitelku Urbanovou a dobře se mi povídá i s paní učitelkou Koskovou.

Učí se vám dobře ve vaší 3. třídě? Jaké byly vaše učitelské začátky?

Začínala jsem v Cerekvici nad Loučnou, kde jsem učila 2 roky. Byly zde velmi hodné a skvělé děti, se spoustou z nich jsem se setkala i po letech. Jsem na ně pyšná a těší mě, kam to dotáhly. Na této škole učím už 28 let. Své třetíky si užívám, jsou rozumnější a dá se s nimi více povídat. Je to úplně jiná práce než s dětmi v první třídě, kterou jsem po řadu let opakovaně učila.

Jaká se vám stala nejvtipnější historka během vyučování?

Vzpomínám si na hodinu, kdy jsme se bavili o pomocnících v domácnosti. Děti jmenovaly: myčka, lednička, vysavač... Přihlásila se Raduška a řekla: „My nepotřebujeme myčku, my máme babičku.“ Tak to jsme se zasmáli.

V kolik hodin obvykle vstáváte? Popište nám stručně, jak probíhá vaše všední ráno.

Vstávám v 5:30. Potřebuji se protáhnout, vykoupu se, dám si čaj, kávu a jablko. Udělám dětem snídani a svačinu, protože jsem si je rozmazlila. Potom dám našemu pejskovi jídlo a jdu do práce.

Jaká jste byla žákyně základní školy? Byla jste spíše poslušná nebo „zlobidlo“? A co váš prospěch?

Nebyla jsem vyloženě jedničkářka, dvojky se vloudily především z předmětů, na které jsem se musela učit. Měla jsem radši logické předměty, jako je matematika, fyzika, chemie... Nikdy jsem nedostala žádnou poznámku, ale společně jsme se s mými spolužáky něco „nadováděli“ a natrápili učitele.

Pamatujete si ještě na vaši první lásku? V které třídě jste zrovna byla? Řekněte nám něco o ní.

Moje první láska byla v 8. třídě. Jeli jsme do Beskyd, a protože jsme měli volnější režim, tak jsem se tam seznámila s partou chlapců, se kterými jsem se procházela po horách a ještě dlouho poté jsem si s nimi dopisovala. Ale poté to skončilo.

Řekněte nám něco o vaší rodině. Žijete s manželem, máte děti? Pokud ano, povězte nám o tom něco víc.

Mám 3 děti. První dceři je už 27 let, už má svoje vlastní děti, takže jsem i babičkou. Druhé dceři Terezce je 15 let, věnuje se malování a jízdě na koni. Na koni ráda jezdím i já a díky tomuto společnému koníčku prožíváme s mou dcerou příjemné chvíle. Můj syn, takřka čtrnáctiletý Tomáš, sportuje, hraje fotbal. Dříve jsem s ním fotbal hrála i já, ale teď už ne, protože je to nebezpečné. S manželem máme společné koníčky, věnujeme se turistice, navštěvujeme pravidelně kurzy tance pro pokročilé, pracujeme společně na zahradě. Máme tolik povinností, že nemáme ani čas se hádat.

Jaký máte pohled na svět? Myslíte, že nastane konec světa v roce 2012 nebo později?

Tak nad tímhle rozhodně neuvažuji, netrápím se tím. Užívám si života.

Paní učitelka se svým manželem.

Paní učitelka se svými dětmi Terezkou a Tomášem.

Paní učitelka při sportu.

Jste spíše optimista nebo pesimista? Uveďte nám nějaký konkrétní příklad.

No, spíš bych se zařadila mezi optimisty, protože když pracuji s dětmi, tak jsem se naučila vždy hledat na někom něco pozitivního, na čem se dá stavět.

Baví vás čtení? Jaká je vaše oblíbená kniha? Kolik měla přibližně stran nejdelší kniha, kterou jste kdy přečetla?

Čtení mám ráda, i když je pravda, že čtu převážně večer a občas se stane, že mi u toho spadnou víčka. Ráda mám Barbaru Woodovou, což je spisovatelka, která dokáže mistrovsky zachytit i ty nejobyčejnější lidské příběhy. Nejdelší kniha, kterou jsem kdy přečetla, měla přibližně 600 stran, ale neříkám, že jsem ji přečetla za týden. Nejradši mám knihy, z nichž se můžu poučit a které mě pobaví. Když si vybavím, jak Betty McDonaldová popisuje sporák, nemůžu se udržet smíchy.

Jaký máte názor na dnešní mládež? Líbí se vám, jak se chová?

Dnešní mládež je temperamentnější a otevřenější. Trávím hodně času s dětmi, hlavně s kluky. Mají své „mouchy“, ale v jádru nejsou špatní. Cení si sportovců, někdy potřebují zklidnit, ale když sportují, jsou jiní a jsem ráda, že je mohu poznat i z této stránky.

Jste sportovní typ. V jakém sportu vynikáte, jaký vám nejde a který vás nejvíce baví?

Ano, jsem sportovní typ. V jakém sportu vynikám, říct nemůžu, protože nejsem vrcholový sportovec. Mám ráda aerobik, zumbu, tanec, jízdu na koni a na kole.... Jediné, co nemusím, je lyžování. Tomuto sportu jsem prostě nepropadla.

Díváte se ráda na televizi? Jaký typ filmů upřednostňujete? Prozradíte nám vaše nejoblíbenější filmy nebo seriály?

Televizi zanedbávám. Většinou si k televizi připravím práci, mám ji spíš jako kulisu.

Vyznáváte nějaké náboženství nebo vám víra nic neříká?

Když jsem učila v Cerekvici nad Loučnou, tak jsem se tam setkala s věřícími. Já věřící nejsem, ale nikomu nebráním, aby si vyznával, jakou víru chce. Myslím si, že každý by si měl jít svojí vlastní cestou.

Co se vám nejvíce líbí na našem časopise? Čtete ho ráda? V čem byste ho vylepšila?

Váš časopis si vždy ráda přečtu. Nejraději mám právě rozhovory. Těší mě, že do něj dáváte i kvízy a hry pro děti. Myslím si, že svou práci děláte dobře, pod vedením paní učitelky Koskové to nemá chybu.

Máte nějaké životní motto, citát nebo cíl, kterým se v životě řídíte?

Velké motto pro mě je: „Nikdy nedělej lidem to, co nechceš, aby oni dělali tobě.“

Paní učitelka se svými žáčky.

Paní učitelka se svým vnoučkem.

Paní učitelka na dovolené.

Děkujeme paní učitelce za rozhovor a přejeme jí, aby se i nadále mezi dětmi cítila tak dobře jako dosud.

Erin Poláková
Jana Machalová
Tereza Kreinerová
Aneta Veselá
Jiří Macků

Slohové práce

V lednovém čísle jsme se zamýšleli nad chováním dnešní mládeže a na základě rozhovoru s paní učitelkou Urbanovou jsme dospěli k závěru, že vyjadřování dětí není zrovna ideální. Ke stejnému stanovisku dospěli i žáci devátého ročníku, jak o tom svědčí následující slohové práce. Co s tím? Možná se vám podaří najít nějaké řešení a my budeme jen rádi, když nám ho sdělíte.

Dnešní mládež

Viděli jste někdy partičku „puberťáků“? A slyšeli jste je mluvit? Asi ano, tudíž víte, jak se mládež změnila. Ale proč to tak je?

Je mi patnáct a mám na tuto změnu svůj názor. Myslím si, že za vším vulgárním je pocit, který dobře znám, a upřímně je to příjemný pocit. Je to pocit vítězství a ten zná každý. Přiznám si, že je skvělé někomu nasadit jesličky na hřišti, ale hřiště nestačí. Takřka každý se snaží ukázat, že je lepší než ostatní ať už ve sportu, nebo ve vulgaritě. Každý se snaží překonat druhého a to je podle mě důvod špatné změny mládeže, protože se překonávají špatně.

Zkušené psychologové udávají jako viníky růstu mládeže rodiče, prostředí, multimédia. Všichni mají pravdu. To všechno zrovna mě velice ovlivnilo a mělo dopad na mou osobnost, ale jeden článek mi přišel nejpřesnější. Četl jsem v něm, že na dítě má největší vliv školní docházka. S tím jsem nemohl nesouhlasit, protože tam se setkáváme s prvním větším kolektivem.

Každý článek, který jsem o tomto tématu četl, měl veskrze negativní obsah a každý měl v něčem pravdu. Kde je pravda? To skutečně nevím, ale hrubost mládeže se nedá popřít, já sám to dobře vím. Mládeži klesá morálka a respekt k ostatním, vidím to sám na sobě. Jde tento propad zastavit? Možná v budoucnu, bohužel nyní je pozdě. Nedávno mě jeden malý blondatý chlapec nevybíravě poslal někam a tehdy jsem si skutečně uvědomil, co se děje a co jsem vlastně i já pomohl utvořit.

Tento kluk byl pro mě zrcadlem. Ukázal mi, jak pozdě jsem si všiml sám sebe. Víte, jak ty malé napravit? Doufám, že ano, protože já ne.

Tomáš Gestinger

Dnešní mládež

Určitě jste si někdy všimli mladých lidí, jak neustále používají vulgární výrazy. Ale proč tomu tak je?

Já se s tímto problémem nejvíce setkávám ve škole, kde si mladší spolužáci nadávají mezi sebou, ale nadávají i nám starším a přitom z toho mají srandu. I já se s jejich slovními úroky setkal a ještě setkávám. Nejvíce mě zaráží, když mě nějaký kluk z 5. třídy pošle někam a nebo mi řekne kupu jiných vulgárních slov, které tu ovšem nebudu zmiňovat. Myslím si, že by k nám starším měli mít alespoň trochu úcty a respektu, ale to už bych chtěl asi moc.

Velkou část viny na tom nesou jak rodiče, tak prostředí, ve kterém se děti zdržují a vyrůstají. Například rodiče, když se hádají před svými potomky, tak se nekontrolují a občas jim to sprosté slůvko ulítne a děti ho poté neustále opakují. Nebo se chtějí začlenit do party, toto se ovšem týká těch starších, a proto používají za každým slůvkem vulgární výraz, ať už je to „vole“, nebo „krávo.“ Tito lidé už takhle mluví pořád a nemyslím si, že se změní. I já mluvím sprostě, ale ne ve společnosti nebo před dospělými, protože k nim chovám úctu a respekt.

Lidé v mém okolí sdílí stejný nebo podobný názor, jako mám já, ale každý z nás se k tomu může postavit jinak. Já bych začal u sebe. Měl bych dbát na to, abych mluvil co nejméně sprostě, protože i já v tomto problému sehrávám určitou roli.

Myslím si, že i tato oblast má své řešení, které ale není tak jednoduché. Vulgární výrazy se objevují u čím dál mladších lidí a je jen a jen na nás, jak na tuto skutečnost zareagujeme. A co si o tom myslíte vy?

Marek Vojta

Se slušností nejdál dojdeš

Uvolňovat starším místa v MHD, dodržovat zásady správného stolování nebo nosit nákupy prarodičům je považováno za slušné chování. Ale stačí to? Co je to vlastně slušnost? Slušnost není předpis, podle kterého se řídíte, ale je to něco, co máte od narození.

Když se podívám na dobu, ve které si lidé pomáhali, zůstává mi rozum stát nad tím, proč to není teď? Kam se poděla ta opravdová slušnost a respekt, kdy si lidé nenadávali a nepomlouvali se? Kde jsou ti gentlemani, kteří pomáhali ženám do schodů, otevírali jim dveře, pouštěli je před sebe? Někdy mám pocit, že žiji ve zlém snu, ze kterého se jednou probudím do nové lepší doby.

Odborníci tvrdí, že někde uvnitř nás stále žije opravdová slušnost, ale tu potlačuje hlavně online svět. Internet nám umožňuje stát se tím, kým doopravdy nejsme. Můžeme si vybít zlost na někom nevinném, nadávat mu, pomlouvat ho, urážet ho a přitom vědět, že přes monitor nám to nemůže vrátit třeba pohlavkem. Ale pověděli bychom to dotyčnému z očí do očí? Slušnost a respekt by neměly panovat jenom v reálném životě, ale i v online světě.

Mám zato, že odborníci nemají úplně pravdu v tom, že v každém sídlí kousek slušnosti. Vždy se najde pár jedinců, kteří podle mě nemají slušnosti a respektu k ostatním ani špetku. „Chování je zrcadlo, v němž každý ukazuje svou podobu.“ Tento citát je velmi pravdivý a výstižný. Každý by se nad ním měl zamyslet. Uvolňování míst starým lidem ve vlaku, autobusu či tramvaji ani zdaleka nestačí k tomu, abychom se mohli považovat za slušně vychované lidi. Ani pomáhání s nákupem nebo otevírání dveří ženám nebude natolik důležité, aby se tento svět stal lepším, protože pořád bude mít větší převahu špatné chování a přetvářka. Dokážeme se někdy změnit?

Gába Janková

Recenze počítačové hry

Assassin's Creed Brotherhood je již 3. díl ze série her od Ubisoftu. Hlavním hrdinou je opět Ezio Auditore da Firenze. Poprvé se ve hře vyskytuje i multiplayer.

Celý děj se odehrává v Římě, kde sídlí váš úhlavní nepřítel Cesare Borgia a Rodrigo Borgia. Příběh (stejně jako u předchozích dvou dílů) je skvělý. Ezio si veškeré své vybavení na začátku hry „zapomene“ v Monteriggioni, a tak si musíte znovu vše koupit, najít a v neposlední řadě nechat vyrobit u Leonarda da Vinci. Opět se celý děj vesměs točí kolem Úlomku ráje, který má v držení Cesare. Chybět nebude ani Desmond Miles.

Velkou novinkou je ve hře váš cech assassínů. Nejprve najmete rekruty a poté je můžete posílat na mise po celé Evropě, vylepšovat nebo si je nechat pro případ nouze u sebe.

Pochválil bych za grafické zpracování, hratelnost a herní možnosti.

Jediné, co mi na této hře vadí, je krátká doba singleplayeru – pouhých 15 hodin. Jinak je to podle mě skvělá hra a moc mě bavila. Bohužel to podle příběhu vypadá na poslední díl této veleúspěšné série.

Michal Juda
Jirka Macků

Ze života zvířat

Ara ararauna

Ara ararauna patří mezi největší a nejkrásnější zbarvené papoušky na světě. Mezi lidmi je oblíbený, protože je společenský, dá se snadno ochočit a naučit mluvit. Chtěli byste si ho také pořídit? Dobře si to rozmyslete, může se totiž dožít více než 50 let.

Papoušci Ara ararauna si vybírají své partnery na celý svůj dlouhý život. Hnízdí ve stromových dutinách, kam samička snese dvě vejce. Po 26 dnech zahřívání se z nich vylíhnou holá a slepá mláďátka, která si na své první peři musí počkat až 10 týdnů. Hnízdo opouštějí asi ve třech měsících.

Kvůli svému dlouhému a zahnutému zobáku nezobe potravu jako jiní ptáci. Pamlsek umí uchopit svými šikovnými pařátky a přidržet si jej u zobáku. Mimochodem papoušci Ara ararauna mají zobák pořádně silný a ostrý – dokážou jím snadno rozlousknout skořápku ořechu! Takže prsty do klece jim nestrkejte!

Podobně jako většina ostatních papoušků se Ara ararauna živí hlavně různými semeny plodů. Rád mlsá různé oříšky i kokosové ořechy. Za dobrou potravou se v přírodě klidně proletí i 25 kilometrů daleko. Papoušci chovaní v kleci obvykle dostávají kromě semen také ovoce a zeleninu, jako třeba jablka, pomeranče, třešně, hrušky, mango, ...

Společným znakem všech zástupců rodu Ara je bílá neopeřená kůže kolem očí jen s pár černými pírkami. A víte, jak poznáte rozčileného papouška? Samečkům silně růžoví právě jejich holé tvářičky. Na samičkách podráždění tak silně patrné není.

Arové nejsou žádní nudní patroni – už od malička mají rádi zábavu a hračky. Nejvíce je baví takové, které je možné okusovat, jako třeba kousky dřeva z čerstvých čistých větvíček.

Nevěříte, že papoušek může být přítulný? Mláďata, která jsou už od ptačího „miminka“ odchována a krmena lidmi, jsou krotká a přítulná a stávají se domácími mazlíčky podobně jako psi nebo kočky. Ochočení arové mají rádi drbání na hlavě a šimrání po křídlech. Nesnášejí samotu, a tak je pro ně lepší, když si můžou sdílet klec s dalším papouškem svého druhu.

Arové se rádi koupou, a to hlavně v létě. Pokud jsou chováni v bytě, přijde jim vhod vlažná sprška z láhve s rozprašovačem. Protože je to velmi aktivní pták, je nutné mu v zajetí poskytnout dostatečně prostornou klec, ve které by měl být schopen roztáhnout naplno křídla. Rozpětí křídel dosahuje asi 90 cm.

Jestli máte rádi ticho a klid, pak si aru raději nepořizujte. Tihle upovídaní a ukřičení ptáci totiž umějí být docela dost hluční a to by se nemuselo líbit ani vašim sousedům. Nejvíce povykují ti papoušci, kterým se majitelé málo věnují.

NEZAPOMĚŇ, ŽE...

-žijí v Jižní Americe od Panamy až po severní Argentinu

-váží 1-1,4 kg

-jsou velcí až 86 cm

V únoru 2011 se stal dalším členem redakčního kroužku **Jirka Macků** ze 7. třídy. Zdá se nám, že to bude velmi užitečný „pracant“, neboť je šikovný po všech stránkách a hlavně velmi pěkně kreslí. Vždy jsme výklad o zvířatech doprovázeli autentickými obrázky, tentokrát předkládáme Jirkovu představu papouška Ara. Kresba je zdařilá, co říkáte?

Aneta Veselá
Jirka Macků

Hurá do kina

Rio

Ahoj, jmenuji se Blu a jsem vzácný papoušek z rodu Ara. Moje panička Linda mě zachránila z rukou pašeráků, kteří mě chytli v amazonském pralese jako úplné miminko. I když kvůli tomu neumím létat, pohodlný život v Lindině bytě mi to vynahradil. Až donedávna jsme si s Lindou mysleli, že jsem asi poslední papoušek svého druhu na světě. Naštěstí jsme teď zjistili, že ještě jeden Ara žije v Rio de Janeiru. (A navíc je to holka s krásnými jménem Perla!)

Okamžitě se tedy vydáme na cestu do Brazílie. Jenže hned, jak se s Perlou seznámím, jsme uneseni skupinou obchodníků se zvířaty! Perla se o sebe umí postarat, a tak se nám díky ní a jejím kamarádům podaří uniknout. A teď mě čeká to nejtěžší v mém životě – najít odvahu naučit se létat, zmařit plány únosců, kteří jsou nám stále v patách, a vrátit se zpět k Lindě!

Chcete vidět můj let na **rivalu** plný adrenalinu, nakouknout do Amazonského pralesa, užít si nádherné brazilské pláže nebo se mrknout na nejbarevnější a nejzábavnější karneval na světě – karneval v Rio de Janeiru? Pokud ano, přijďte mně fandit do kin!

Premiéra už 14.4:2011!!!

Aneta Veselá

Divadelní představení

Ve středu 30. března 2011 žáci druhého stupně opět navštívili Východočeské divadlo v Pardubicích. Už ani nemusím zmiňovat, že hned po příjezdu následoval dvouhodinový rozchod. Žáci se rozutekli do všemožných koutů v centru Pardubic, a když se schylovalo k páté hodině, tak se už všichni netrpělivě mísili u vchodu divadla. Představení Čachtická paní, které jsme měli možnost zhlédnout, je tak trochu horor, thriller, milostný příběh nebo i soudní drama. Neboli zápas dobra a zla inspirovaný skutečnou touhou po lásce a nesmrtelnosti. Scéna se odehrává na počátku 17. století a zavede nás na čachtický hrad Alžběty Báthory (Čachtické paní) a do pomyslné soudní síně, kde se hraběčiny skutky soudí. Je zde zachycen údajně skutečný příběh sériové vražedkyně, která měla na svědomí mučení a smrt více než šesti set mladých děvčat. Ptáte se, co bylo příčinou tolika krvavých činů uherské hraběnky? Touha po nesmrtelnosti a po věčném mládí. Koupala se v krvi mladých dívek v domnění, že se jí vyhne stárí a vrásčitá tvář. O tom všem je legenda o jedné z nejstrašlivějších hradních paní, kterou můžete vidět i na Kunětické hoře. Součástí příběhu je i milostné vzplanutí domnělé Alžbětiny nemanželské dcery, která se zamilovala do zbojnického kapitána, a příběh mladého zběha, jenž riskuje život, aby zachránil svou sestru Magdu ze spárů krvelačné Báthoryové. Přestože šlo o nejdramatičtější divadlo, které jsme do dosud viděli, byli jsme vtaženi do děje a chvílemi jsme ani nedýchali napětím.

Jana Machalová

Móda

Laky na nehty, které na jaře budou in!

Světle modrá...

...jako jarní obloha. Přesně taková bude slušet vašim nehtům. Nejen, že jim dá šmrnc, ale barevně je probere z dlouhého zimního spánku. A teď malé varování – sice se jedná o něžný odstín, ale dobře vypadá pouze na krátkých nehtech. Zkuste třeba Le Vernis Chanel Riva, odstín Soft Oceanic Blue.

Růžová a broskvová nádhera

Je na vás, jakou z těchto barev zvolíte. Růžová je univerzální a může ji nosit téměř kdokoli (zkuste třeba růžový lak Dior Nail Vernish, odstín Pink Boa). Totéž se však nedá říci o broskvové, která sluší pouze opáleným nebo snědším typům žen. Pokud tedy zatoužíte po broskvových nehtících, nezbude vám nic jiného, než použít samoopalovací krém nebo naklusat do solárka.

Ty jsi má, levandulová...

Barva levandule v žádném případě není tuctová. Na nehtech vypadá skvěle a dodá jim šmrnc. Pokud hledáte vhodného kandidáta do vaší lakové výbavy, třeba to bude Estée Lauder, Pure Color Nail Lacquer, odstín Violet Diva.

Perleťová šedá

S touhle šedou nebudete v žádném případě za šedou myšku! Jde totiž o jeden z hitů letošního jara. Chcete tip? Tak třeba M. A. C. Champale Nail Polish, odstín Very Important Platinum. Podobný lak pořídíte levněji například u značky Bourjois nebo Rimmel.

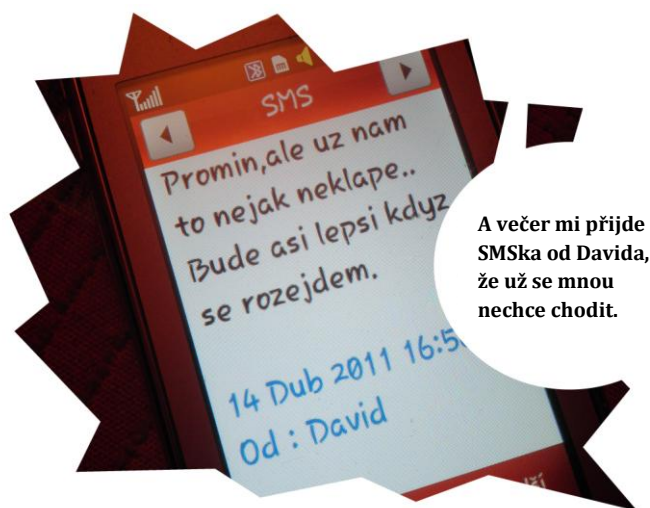
Nikola Jančíková

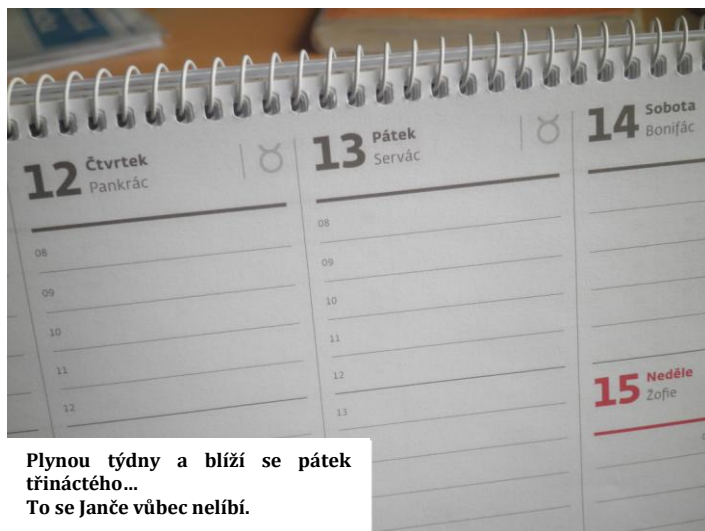
Už nejsem pověřčivá

A najednou.. Jako blesk mi
přes cestu běží černá kočka!
Taková obrovská! Chlupatá!
Škaredá!

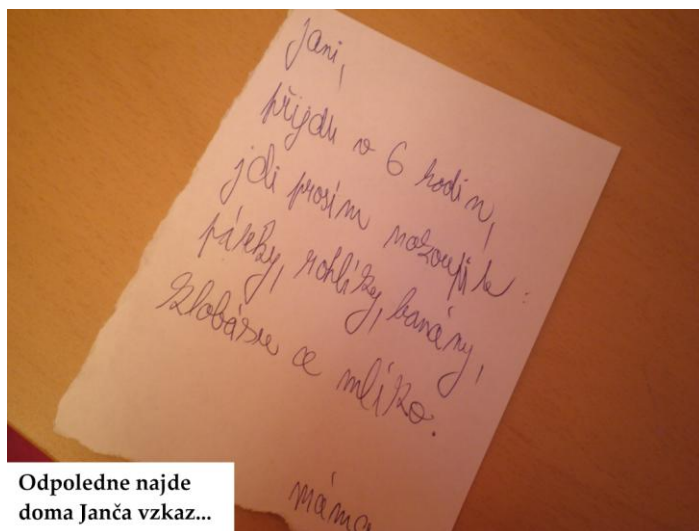

Plynou týdny a blíží se pátek třináctého...
To se Janče vůbec nelíbí.

Když nastane ten osudný den,
Janču přepadne skoro až šílenství...

Odpoledne najde
doma Janča vzkaz...

Vydá se tedy nakoupit
jídlo, jak to dostala příkazem...

Koupím ještě
med..

Nakoupí a vrací se domů.
Nevšimne si ale....

Že jí vypadne peněženka.....

Doma si to ale bohužel
uvědomí až později..

Já jsem to
říkala, že budu mít
smůlu!!!

Běží se podívat zpět do obchodu,
ale peněženku už tam nenajde...

Večer si Janča sedne k počítači..

Erin Poláková
Nikola Strachoňová
Jana Machalová
Jírka Macků

Co nás čeká příště?

1. Rozhovor s paní učitelkou Hendrychovou

2. Svitavský Ámos (konečně...!)

3. Recenze počítačové hry

4. Ze života celebrit

5. Ze života zvířat

6. Módní výstřelky

... a mnoho dalšího

Na tomto čísle se podíleli: Sabina Bodečková, Nikola Jančíková, Michal Juda, Vlasta Kosková, Tereza Kreinerová, Jiří Macků, Jana Machalová, Erin Poláková, Nikola Strachoňová, Aneta Veselá